1

Po dlouhém tichu smrti Joseph Ragowski pozvedl hlas, a nebylo to příjemné, jak po stránce zvukové, tak naladěním.

„Jen se na sebe podívejte," zvolal, zatímco si zkoumavě prohlížel pětici mágů, jež ho probudila z bezesného spánku. „Všichni vypadáte jako mátohy!"

„Ani ty nevypadáš bůhvíjak, Joe," poznamenala Lili Saffro. „Balzamovač, co si tě vzal na paškál, ti růž a oční linky nanášel s až příliš velkým nadšením."

Ragowski zavrčel, zvedl ruku k líci a setřel si část líčidel, která měla zakrýt ohavnou sinalost způsobenou jeho násilnou smrtí. Nabalzamován byl bezpochyby v chvatu, načež ho nejbližší uložili na polici jejich rodinné hrobky na hřbitově na okraji Hamburku.

„Doufám, že jste tohle martyrium nepodstupovali jenom proto, abyste mi uštědřili pár laciných podpásovek." Ragowski se rozhlédl po proprietách, kterými byla posetá okolní podlaha. „I přesto musím smeknout. Nekromantské operace vždy žádaly puntičkářský přístup hodný fanatika."

Pro rituál N'guize, kterým mágové Ragowského vzkřísili z mrtvých, bylo zapotřebí vajec sněhobílých holubic, do nichž byla injekčně vpravena krev první dívčí menstruace a která se pak rozbíjela do jedenácti alabastrových misek rozestavených kolem nebožtíkova těla, přičemž každá z těchto

misek obsahovala jiné obskurní složky. Pro tento rituál byla klíčová neposkvrněnost. Ptáci nemohli být kropenatí, krev musela být čerstvá a dva tisíce sedm set devět číslic, které byly černou křídou zapsány tak, aby začínaly pod kruhem z misek a spirálovitě se stáčely k místu, kde bylo uloženo tělo křišeného, muselo dodržet přesně dané pořadí bez mazání, přerušení nebo oprav.

„Je to tvoje práce, Elizabeth?“ zeptal se Ragowski.

Nejstarší z pětice mágů, Elizabeth Kottloveová, žena, jejíž dovednosti v oboru těch nejsložitějších a nejprchavějších magických konzervačních postupů stejně nestačily na to, aby její vlastní tvář nevypadala jako tvář někoho, kdo už před desítkami let ztratil chuť k jídlu a schopnost spánku, přikývla.

„Ano. Potřebujeme tvou pomoc, Joey.“

„Takhle jsi mi už dlouho neřekla,“ připomněl jí Ragowski. „Obvykle jsi mě tak oslovovala, jenom když jsi se mnou píchala. A když už jsme u toho, nechceš se mnou i teď nějak vyjebat?“

Kottloveová se chvatně rozhlédla po svých společnících – Lili Saffro, Jašáru Hejádátovi, Arnoldu Poltashovi a Theodoru Felixsonovi – a všimla si, že je Ragowského invektivy nepobavily o nic víc než ji.

„Vidím, že ani smrt nezbrousila ten tvůj uštěpačný jazyk.“

„Já se poseru!“ zavrčel Poltash. „Tohle je celou dobu náš problém! Bez ohledu na to, co jsme udělali, nebo neudělali, bez ohledu na to, co jsme měli, nebo neměli, na ničem z toho nezáleží!“ Zavrtěl hlavou. „Kolik času jsme promarnili touhle urputnou snahou se vzájemně překonávat… když jsme mohli spolupracovat… chce se mi z toho brečet.“

„Tak si breč,“ odbyl ho Theodore Felixson. „Já budu bojovat.“

„Ano, prosím, ušetři nás svých slz, Arnolde,“ přidala se Lili. Jako jediná z pětice svolavatelů seděla, a to z prostého důvodu, že jí chyběla levá noha. „My všichni si přejeme, abychom mohli změnit situaci –“

„Lili, drahoušku,“ řekl Ragowski, „nemohl jsem si nevšimnout, že už nejsi tou ženou, kterou jsi bývala. Co máš s nohou?“

„Vlastně jsem měla kliku. Málem mě dostal, Josephe.“

„On…? Chceš říct, že ho nikdo nezastavil?“

„Jsme vymírající rasa, Josephe,“ přisvědčil Poltash. „Hotový ohrožený druh.“

„Kolik členů Kruhu je ještě naživu?“ zeptal se Joseph s nenadálou naléhavostí v hlase.

Nastalo ticho, během něhož si pětice vyměňovala váhavé pohledy. Nakonec promluvila Elizabeth Kottloveová.

„Kromě nás už nikdo,“ vydechla s očima upřenýma na jednu z alabastrových misek a její krvavý obsah.

„Jste jen vy? Vás pět? To ne…“ Z Ragowského hlasu a vystupování vyprchal veškerý sarkasmus a malicherná uštěpačnost. Ani svěží balzamovačovo líčení nedokázalo přebít hrůzu, která opanovala jeho tvář. „Jak dlouho jsem byl mrtvý?“

„Tři roky,“ odpověděla Elizabeth.

„To si děláte legraci. Jak je to možné? Jenom Nejvyšší kruh měl dvě stě sedmdesát jedna členů!“

„To je pravda,“ přitakal Hejádát. „A to jsou jen ti, kdo se mezi nás chtěli počítat. Nikdo neví, kolik osob eliminoval mimo Kruhy. Stovky? Tisíce?“

„A nikdo ani neví, co všechno tyhle osoby vlastnily,“ podotkla Lili Saffro. „Měli jsme poměrně důkladný soupis –“

„Ale ani ten nebyl úplný,“ přerušil ji Poltash. „Všichni přece máme své tajné majetky. Já vím, že je mám.“

„Tak… to je velká pravda,“ utrousil Felixson.

„Pět…,“ vrtěl hlavou Ragowski. „Proč jste nemohli dát hlavy dohromady a vymyslet způsob, jak ho zastavit?“

„Právě proto jsme podstoupili tohle martyrium s tvým vzkříšením," pronesl Hejádát. „Věř mi, nikdo z nás do toho nešel s radostí. Myslíš, že jsme se toho hajzla nepokusili chytit? Zkoušeli jsme to, a jak, kurva! Ale tenhle démon je liška podšitá –"

„A čím dál víc," řekla Elizabeth. „Svým způsobem bys měl být poctěn. Tebe sejmul hned na začátku, protože si nastudoval, jak se věci mají. Věděl, že jsi jediný, kdo by nás proti němu mohl sjednotit."

„A když jsi umřel, začali jsme se hádat a ukazovat na sebe jako děti někde na školním dvoře," povzdechl si Poltash. „Eliminoval nás, jednoho po druhém, pohyboval se po celém světě, abychom nikdy nevěděli, kde znovu zaútočí. Spousta lidí mu padla za oběť, aniž se o tom kdokoliv dozvěděl. Zjistili jsme to pak až s odstupem, obvykle i několika měsíců. Někdy až po roce. A jen náhodou. Chtěl ses třeba s někým spojit, ale zjistil jsi, že jeho dům je prodaný nebo vyhořelý nebo zpustlý. Já jsem pár takových míst navštívil. Pamatuješ na Branderův dům na Bali? Tam jsem se vydal. A vilu doktora Biganzoliho kousek od Říma? I tam jsem zavítal. Nikde nebyla jediná stopa po vloupání. Místní měli z toho, co o Branderovi a Biganzolim v průběhu let slyšeli, tak nahnáno, že k nim nevkročili, i když bylo nad slunce jasnější, že v jejich domech nikdo nepřebývá."

„Co jsi tam našel?" zeptal se Ragowski.

Poltash vytáhl krabičku cigaret a jednu si začal připalovat. Třásly se mu ruce a Elizabeth Kottloveová mu musela prsty třímající zapalovač přidržet.

„Všechno, co mělo nějakou magickou hodnotu, zmizelo. Branderovy pratexty, Biganzoliho sbírka vatikánských *Apokryfů*. Pryč bylo všechno do poslední sebebanálnější rouhavé brožurky. Police zely prázdnotou. Bylo zřejmé, že Brander se vzpíral. V kuchyni byla spousta krve, zrovna tam –"

„Opravdu to všechno musíme teď probírat?" zeptal se Hejádát. „Všichni víme, jak tahle vyprávění končí."

„Vytrhli jste mě ze spárů vítané smrti, abych pomohl spasit vaše duše," namítl Ragowski, „takže byste mě teď aspoň mohli nechat, abych si vyslechl související fakta. Arnolde, pokračuj."

„No, krev byla stará. A bylo jí tam moře. Zaschla před mnoha a mnoha měsíci."

„U Biganzoliho to bylo stejné?" zeptal se Ragowski.

„Když jsem byl u Biganzoliho, dům byl pořád neprodyšně uzavřený. Rolety stažené a dveře zamčené, jako by Biganzoli odjel na dlouhou dovolenou, jenže on byl pořád uvnitř. Našel jsem ho v pracovně. Tam… panebože, Josephe, visel ze stropu na řetězech zakončených háky, které měl zaklesnuté v kůži. A uvnitř bylo strašné horko. Odhadoval jsem, že v tom suchém horku byl mrtvý nejméně půl roku. Měl dočista scvrklé tělo. Ale výraz v jeho tváři… možná se mu při všem tom sesychání jen takhle odtáhla kůže od úst, jenže… přisámbůh, vypadal, jako by umřel s křikem na rtech."

Ragowski si prohlížel tváře před sebou. „Takže zatímco jste vy mezi sebou vedli soukromé války kvůli milenkám a milencům, tenhle démon utínal životy a drancoval mysli těch nejsofistikovanějších mágů tohoto světa?"

„Mám-li to říct stručně a jasně, tak ano," přisvědčil Poltash.

„Proč? O co mu jde? Zjistili jste aspoň tohle?"

„Myslíme si, že o to, oč jde i nám," řekl Felixson. „O získání a uchování moci. A nevzal jenom naše úmluvy, svitky a grimoáry. Sebral i všechna roucha, všechny talismany, všechny amulety –"

„Mlč," ozval se najednou Ragowski. „Poslouchejte."

Na chvíli se mezi nimi rozhostilo ticho a potom se kdesi v dálce potichu rozhlaholil umíráček.

„Ach, Bože," vydechla Lili. „Je to jeho zvon."
Mrtvý muž se rozesmál.
„Našel si vás."

2

Shromážděná společnost, s výjimkou již jednou zesnulého Ragowského, okamžitě uvolnila stavidla modlitbám, námitkám a prosbám, přičemž žádné dva takové ohlasy nezazněly ve stejném jazyce.

„Děkuji vám, přátelé, za tento dar druhého života," řekl Ragowski. „Jen málokomu se naskytne to potěšení zemřít dvakrát, zvláště pak rukou jednoho popravčího."

Vykročil z rakve, špičkou nohy převrátil první z alabastrových misek a proti směru hodinových ručiček se takto začal vypořádávat s celým nekromantským kruhem. Na podlaze se za ním rozlévaly žloutky a bílky rozbitých vajec, menstruační krev, jakož i ostatní ingredience z misek, každá kombinace jiná a specifická, ale zároveň nedílná součást rituálu N'guize. Jedna miska se delší dobu kutálela po okraji, divoce se kolébala, až narazila do stěny mauzolea.

„To bylo přímo dětinské," podotkla Elizabeth Kottloveová.

„Dobrý Bože," zaúpěl Poltash. „Ten zvon řinčí čím dál hlasitěji."

„Usmířili jsme se, abychom od tebe získali pomoc a ochránili se," zakřičel Felixson. „Kapitulace přece nemůže být naše jediná volba! To nepřijmu."

„Usmířili jste se příliš pozdě," opáčil Ragowski a přitom dupl a rozbité misky rozdrtil na prach. „Možná že kdyby vás bylo padesát a všichni jste měli vaše vědomosti, nějaká

naděje by vám kynula. Ale za dané situace čelíte početní převaze."

„Čelíme převaze? Chceš říct, že má nějaké zmocněnce?" zeptal se Hejádát.

„Pane na nebi! Může za to mlha smrti, nebo všechny ty uplynulé roky? Upřímně si nevzpomínám, že byste bývali až takhle hloupí. Démon vstřebal znalosti bezpočtu myslí. Ten žádnou výpomoc nepotřebuje. Neexistuje žádné zaklínadlo, které by ho dokázalo zastavit."

„To nemůže být pravda!" zařval Felixson.

„Jsem si jistý, že stejně beznadějný výrok bych sám pronesl před třemi lety, ale to bylo před mým předčasným skonem, bratře Theodore."

„Měli bychom se rozptýlit!" vyhrkl Hejádát. „Každý do jiného směru. Já zamířím do Paříže –"

„Ty mě neposloucháš, Jašáre," opáčil Ragowski. „Na to už je pozdě. Před ním se nikam neschováte. Sám jsem toho důkazem."

„Máš pravdu," řekl Hejádát. „Paříž je až moc zřejmá. Takže nějaké odlehlejší místo –"

Zatímco Hejádát v panice spřádal plány, Elizabeth Kottloveová, která se už zjevně smířila s realitou situace, v níž se ocitla, využila času, aby s Ragowským neformálně prohodila několik vět.

„Tvoje tělo prý našli ve Femestrionově chrámu. To mi na tebe přišlo jako zvláštní místo, Josephe. To tě tam dopravil on?"

Ragowski se zarazil, chvíli se na ni díval a pak řekl: „Ne. Ve skutečnosti to byla moje skrýš. Za oltářem tam byla místnost. Místnůstka. Temná. Myslel... myslel jsem, že jsem tam v bezpečí."

„A stejně tě našel."

Ragowski přikývl. Potom, jakkoliv nenuceně chtěl působit, byť jim tak rozhodně nepřipadal, se zeptal: „Jak jsem vypadal?"

„Já u toho nebyla, ale slyšela jsem, že příšerně. V té tvojí maličké zašívárně tě zanechal propíchaného háky."

„Řekl jsi mu, kde přechováváš všechny rukopisy?" zeptal se Poltash.

„S hákem a řetězem protaženými prdelí, aby mi do střev stahovaly žaludek? Ano, Arnolde, tohle jsem mu řekl. Pištěl jsem jako krysa v pasti. A pak mě tam nechal, aby mi řetěz pomalu kuchal vnitřnosti, vydal se ke mně domů a přinesl si všechno, co jsem měl ukryté. Tou dobou už jsem chtěl zemřít tak zoufale, že si pamatuju, jak jsem ho úpěnlivě prosil, aby mě zabil. Poskytl jsem mu informace, o které ani nežádal. Toužil jsem jedině po smrti. Té jsem se nakonec dočkal a nikdy v životě jsem nebyl za nic vděčnější."

„Panenko skákavá!" zařval Felixson. „Jen se na sebe podívejte, s jakým zaujetím posloucháte ty jeho žvásty! Toho hajzla jsme vzkřísili, abysme se dostali k odpovědím, ne aby nám tady vyprávěl svoje podělaný hororový historky!"

„Tak vy chcete odpovědi?!" štěkl Ragowski. „Tak jo. Popadněte papír a sepište místa výskytu úplně všech grimoárů, příruček a artefaktů moci, které jsou ve vašem vlastnictví. Všeho, co máte. Ty informace z vás vypáčí tak či tak, dřív nebo později. Lili, ty vlastníš jediný známý výtisk Sandereggerových *Ukrutností*, je to tak?"

„Možná."

„Do prdele, ženská!" obořil se na ni Poltash. „Vždyť se nám snaží pomoct!"

„Ano, vlastním je," přiznala Lili Saffro. „Jsou v sejfu zakopaném pod matčinou rakví."

„Tak to zapište. Adresu hřbitova. Umístění hrobu. Jestli bude třeba, přikreslete i detailní plánek. Co nejvíc mu to usnadněte, krucinál, a doufejte, že vám tuhle laskavost oplatí."

„Já nemám papír," vyjekl Hejádát o oktávu vyšším, chlapeckým hlasem, v němž zničehonic zaznínal nelíčený strach. „Dejte mi někdo kus papíru!"

„Na.“ Elizabeth vytrhla stránku z adresáře, který chvatně vylovila z kapsy.

Poltash zběsile psal na obálku, kterou připlácl k mramorové stěně mauzolea, a prohodil: „Stejně nechápu, jak mu to může zabránit, aby se nám povrtal v mozku.“

„Ono mu to v ničem nezabrání, Arnolde. Jde pouze o výraz pokory. Něčeho, k čemu se nikdo z nás za života nějak zvlášť neuchyloval. Ale může to mít určitý vliv, i když samozřejmě nic nezaručuju.“

„Ach, Bože!“ zaúpěl Hejádát. „Tamhle v těch škvírách vidím nějaký světlo.“

Mágové vzhlédli od psaní, aby se podívali, o čem to mluví.

Na opačném konci mauzolea se z úzkých štěrbin mezi mramorovými bloky rozlévaly první paprsky studeného modrého světla.

„Každým okamžikem nás poctí návštěvou,“ řekl Ragowski. „Elizabeth?“

„Josephe?“ opáčila, aniž vzhlédla od horečného čmárání.

„Budeš tak hodná a propustíš mě?“

„Za minutku. Jenom to dopíšu.“

„Propusť mě, krucinál! Já tu nechci být, až přijde. Ten jeho příšerný ksicht už nechci nikdy vidět!“

„Trpělivost, Josephe,“ chlácholil ho Poltash. „Jen se řídíme tvojí radou.“

„Vraťte mi někdo moji smrt! Tímhle si už nemůžu znovu projít! To by neměl nikdo!“

K sílícímu světlu zpoza stěny mauzolea se přidalo skřípání, jak se z ní ve výšce hlavy pomalu vysunoval jeden z obřích mramorových kvádrů. Když vyčníval asi pětadvacet centimetrů, do pohybu se dal druhý blok, o něco níže a nalevo od toho prvního. A za několik vteřin následoval třetí, tentokrát vpravo nad prvním. Třpytivé

stříbřitě modré paprsky, které stály na počátku pozvolné destrukce, se už objevovaly všude, kde našly příhodnou skulinu.

Ragowski, rozzuřený lhostejností svých vzkřísitelů, se opět pustil do ničení nekromantského díla Elizabeth Kottloveové. Sbíral alabastrové misky a házel je po vysouvající se stěně. Pak ze sebe strhl sako, v němž byl pohřben, padl na kolena a smazával jím číslice, které Elizabeth v místnosti zapsala do dokonalé spirály. Ač byl mrtvý, na čele se mu při drhnutí objevovaly kapky jakési tekutiny. Šlo o tmavou a hustou kapalinu, která se mu slévala v obočích a potom pleskala na podlahu; směsici balzamovací tekutiny a kdovíjakého pozůstatku jeho vlastních zkažených šťáv. Nicméně jeho úsilí zvrátit proces vzkříšení se začínalo vyplácet. Z prstů rukou i nohou se mu do končetin zvolna rozlévala vytoužená necitlivost, za očima a v dutinách se kumulovala jakási převažující tíha, když na požadavky přitažlivosti zareagoval polotekutý obsah jeho lebky.

Letmo si všiml, že pětice mágů svým zběsilým škrábáním připomíná studenty, kteří se před blížícím se zazvoněním horečně snaží dopsat životně důležitý test. Jejich počínání se ovšem lišilo v tom, že případný nezdar bude mít mnohem horší dopad než jen špatnou klasifikaci. Ragowski pak pohledem sklouzl ke stěně, kde bylo v pohybu už šest kvádrů. První z mramorových kusů pod drtivým tlakem z druhé strany zcela vyklouzl a zřítil se na podlahu. Z otvoru se do celé místnosti rozlilo ledové světlo, jež zbytnělo prachem vzedmutým po dopadu vydloubnutého bloku, a ozářilo protilehlou stěnu. Druhý blok následoval vzápětí.

Theodore Felixson se při psaní začal hlasitě modlit, přičemž božstvo, jemuž modlitbu adresoval, zůstávalo příhodně nejednoznačné.

„Tvá je moc,
Tvůj je soud.
Přijmi moji duši, pane,
Dej jí tvar a použij ji.
Já jsem slabý, pane.
Já mám strach –“

„Dalšího pána tady nepotřebujeme,“ namítla Elizabeth. „Potřebujeme bohyni.“ Nato přišla se svou vlastní prosbou…

„Ty máš ňadra medová, Neetho,
nazvi mne dcerou svou, a já budu sát –“

… zatímco Felixson pokračoval v modlitbě.

„Ušetři mne, pane,
strachu a tmy.
Drž mne pevně
na svém srdci, pane –“

Hejádát tento souboj suplik přerušil rykem, jaký mohl spustit pouze člověk jeho výrazných proporcí.

„V životě jsem neslyšel něco tak pokryteckého! Kdy jste vy dva věřili v něco kromě své vlastní chamtivosti? Jestli vás ten démon slyší, musí se za břicho popadat.“

„To jsi na omylu,“ ozvalo se z místa, odkud se rozlévalo chladné světlo. Slova, byť sama o sobě nepříliš zajímavá, jako by prohlubovala zkázu stěny. Se skřípěním se z ní začaly sunout další tři bloky, přičemž další dva mezitím vypadly a přidaly se k suti, jež se shromažďovala na podlaze mauzolea.

Dosud nespatřený mluvčí pokračoval v promluvě k mágům hlasem rezonujícím ledovou strohostí, vedle níž ostré modré světlo působilo až tropickým dojmem.

„Cítím zahnívající maso,“ pravil démon. „Ale s vůní oživení. Někdo tady křísí nebožtíky.“

Na podlahu dopadly další bloky. Ve stěně už zela díra dost velká na to, aby jí prošel člověk nemalého vzrůstu, pokud by spodní třetina otvoru nebyla zatarasená hromadou suti. Ovšem pro tvora, který se právě chystal vstoupit do síně, tato překážka nepředstavovala větší obtíž.

„Ovat Porak,“ pronesl. Příkaz se okamžitě vyplnil. Suť, která mu bedlivě naslouchala, se v mžiku rozdělila. Dokonce se před ním pročistil vzduch, neboť se mu po jeho slovech vytratil z cesty betonový prach.

A tak, aniž čelil jakékoliv překážce, se mezi šestici přítomných mágů vmísil i cenobita. Byl vysoký a vypadal téměř přesně jako v kompendiích významných démonů, které bedlivě zkoumali mágové v marné snaze nalézt u této bytosti alespoň nějaký náznak slabosti. Nic takového samozřejmě neobjevili. Když však před ně nyní naživo předstoupil, obestíral jeho bytost nezpochybnitelný prvek lidskosti, fluidum muže, kterým býval předtím, než na něm byly vykonány obludné zákroky jeho řádu. Měl v podstatě bílou kůži, bezvlasou hlavu rituálně zjizvenou hlubokými rýhami, jež na ní ubíhaly jak ve svislém, tak ve vodorovném směru, přičemž v každém křížení byl do bezkrevné kůže a do kosti pod ní zatlučený hřebík. Možná se kdysi tyto hřebíky leskly, ale léty zašly. Přesto se vyznačovaly jistou elegancí, kterou podtrhával způsob, jakým démon vypínal hlavu, jako by na svět pohlížel s výrazem poněkud znavené shovívavosti. Ať pro tyto své poslední oběti plánoval jakákoliv muka – a v souvislosti s bolestí a jejími mechanismy disponoval znalostmi, které by samotné inkvizitory postavily na roveň školních šikanistů –, hned by je o celý řád zintenzivnil, kdyby se ho kdokoliv z nich opovážil počastovat onou neuctivou přezdívkou – Pinhead –, jejíž původ se dávno ztratil v mlhách tvrzení a protitvrzení.

Pokud šlo o zbytek jeho vzezření, víceméně se shodovalo s tím, co už tisíce let zobrazovaly lepty a dřevoryty katalogů démonických stvoření: černý háv, jehož lem se otíral o podlahu; plošky sedřené, obnažené svaloviny poseté krůpějemi krve; kůže pevně propletená s látkou jeho oděvu. Neustále se vedly debaty, zda ona zatracená duše, jež nyní nosí tuto masku bolesti a s ní související svršky, je jeden člověk, který prožil řadu lidských životů, nebo zda řád ony okázalé jizvy a hřebíky přenese na novou duši, jen co namáhavá pokušení vysílí svého aktuálního nositele. U démona, jenž před mágy nyní povstal, by se zcela jistě našly důkazy pro obě přesvědčení.

Vypadal jako bytost, která žila příliš dlouho; oči měl zasazené ve zhmožděných důlcích, kráčel pevně, ale pomalu. Nicméně nástroje, jež mu visely z opasku – amputační pilka, trepanační kolovrátek, malé dláto a tři stříbrné stříkačky –, byly, stejně jako kroužková zástěra hodná zaměstnance jatek, zalité krví a dokládaly, že ani tělesné vyčerpání mu zjevně nebrání osobně přiložit ruku k dílu, pokud jde o praktickou stránku působení bolesti.

Přinášel s sebou rovněž hmyz; vypasené modročerné mouchy v množství tisíců exemplářů. Řada z nich mu bzučela kolem pasu a přistávala na nástrojích, aby se přiživila na vlhkých lidských tkáních. Byly čtyřikrát nebo pětkrát větší než běžné pozemské mouchy a vytvářely úporný hluk, jenž se rozléhal celým prostorem mauzolea.

Démon zastavil a pohlédl na Ragowského s výrazem jakéhosi zvláštního zaujetí.

„Josephe Ragowski," pronesl cenobita. „Trpěl jsi nádherně. Ale zemřel jsi příliš brzy. Těší mě, že tě zde vidím opět stát."

Ragowski strnul. „Učiň to nejhorší, démone."

„Podruhé ti drancovat mysl nemám zapotřebí." Nově příchozí se otočil k pěti dalším roztřeseným mágům. „Pochytat

jsem přišel tuhle pětku. Spíše proto, abych vše uzavřel, než že bych doufal v nějaké další odhalení. Magické sféry jsem zbrázdil křížem krážem. Prozkoumávám je po nejzazší meze a jen zřídka, opravdu jen velmi zřídka vydoluji myšlenky vskutku originálního myslitele. Pokud, jak praví Whitehead, je veškerá filozofie pouze komentář k Platónovi, pak veškerá magie je pouze komentář ke dvanácti velkým textům. Textům, které jsou již v mém držení."

Lili Saffro krátce po začátku démonovy promluvy začala hyperventilovat a nyní sáhla do kabelky, v níž začala po něčem zběsile šátrat.

„Moje prášky. Ach, Bože, *Bože*, kde mám prášky?"

V pohnutí se jí jeden konec kabelky vysmekl z ruky a vše, co v ní bylo, se vysypalo na podlahu. Lili padla na kolena, chmátla po lahvičce, léky vyklepala, a aniž věnovala pozornost čemukoliv jinému, vecpala si je do úst. Velké bílé tablety pak rozžvýkala a spolkla jako bonbony. S rukou na hrudi zůstala klečet na podlaze a zhluboka dýchala. Nato se ozval Felixson, jako by k jejímu panickému výbuchu vůbec nedošlo.

„Já mám čtyři sejfy," prozradil démonovi. „Zapsal jsem, kde se dají nalézt, a připsal jsem i přístupové kódy. Pokud by to pro vás bylo příliš namáhavé, sám vám je přinesu. Nebo byste mě mohl doprovodit. Mám velký dům. Mohl by se vám líbit. Stál mě osmnáct milionů dolarů. Je váš. Vy a vaši bratři jste v něm vítáni."

„Mí bratři?" podivil se cenobita.

„Omlouvám se. V řádu máte i sestry. Na ty jsem zapomněl. Jsem přesvědčen, že vlastním dost děl, abyste se podělili. Vím, že jste řekl, že máte k dispozici všechny magické texty, ale mám několik vynikajících prvních vydání. Povětšinou v téměř intaktním stavu."

Než na jeho slova stačil démon zareagovat, promluvil Hejádát: „Vaše Lordstvo. Nebo Vaše Milosti? Či spíše Vaše Svatosti –"

„Pane."

„Jako… jako bych byl pes?" zeptal se Hejádát.

„Jistě," odpověděl mu Felixson, který se chtěl démonovi vlísat za každou cenu. „Když říká, že jsme psi, tak jsme psi."

„Správně," přitakal démon. „Ale mluvit je snadné. Lehni, pse!"

Felixson chvíli čekal, doufal, že šlo jen o bezděčně pronesenou poznámku. Ale nebylo tomu tak.

„Řekl jsem ‚lehni!'" zopakoval důrazněji cenobita.

Felixson se začal spouštět na kolena. Démon pokračoval:

„A vysvléct. Psi přece nechodí oblečení."

„Ach… ano. Jistě. Donaha, jak jinak." Felixson se jal svlékat.

„Ty," démon bledým prstem ukázal na Elizabeth. „Elizabeth Kottloveová. Buď jeho fena. Takže také donaha a na všechny čtyři." Oslovená si bez dalšího ponoukání začala rozepínat blůzku, ale cenobita ještě zavrčel: „Počkej." Vykročil k ní, přičemž se z něj od hodování na krvavých sraženinách zvedla hejna much. Elizabeth ucukla, ale démon jenom natáhl ruku a položil jí dlaň na podbřišek.

„Kolik jsi už měla potratů, ženo? Napočítal jsem jich teď jedenáct."

„To-to je pravda," zakoktala Elizabeth.

„Většina děloh by takové drsné zacházení nepřežila." Zaťal pěst a Elizabeth slabě hekla. „Ale i přes tak pokročilý věk mohu tvému těžce zkoušenému lůnu dopřát schopnost splnit to, k čemu bylo stvořeno –"

„Ne," hlesla Elizabeth spíše nevěřícně než odmítavě. „To snad ne."

„Dítě tu bude co nevidět."

Elizabeth se nedostávalo slov. Na démona zůstala civět, jako by ho mohla přimět, aby se nad ní slitoval.

„Teď buď hodná fena a padni na všechny čtyři," vyzval ji.

„Smím něco říct?" zeptal se Poltash.

„Můžeš to zkusit."

„Já… já bych vám mohl být hodně užitečný. Chci říct, že okruh mého vlivu sahá až do Washingtonu."

„Co nabízíš?"

„Chci jen říct, že na vysokých místech je tam řada lidí, kteří za své postavení vděčí mojí maličkosti. Jediným telefonátem bych mohl zařídit, aby podléhali vaší autoritě. Připouštím, že nejde o žádnou kouzelnou moc, ale zdá se, že ohledně té jste své potřeby již naplnil."

„Co žádáš na oplátku?"

„Pouze život. Jen uveďte jména z Washingtonu, která byste potřeboval mít pod palcem, a já už se o to postarám."

Cenobita neodpovídal. Veškerou jeho pozornost poutal pohled na Felixsona, který před ním stál jen ve spodním prádle, a na Elizabeth vedle něj, jež si dosud uchovávala cudnost.

„Řekl jsem ‚donaha!'" štěkl démon. „Oba. Podívej se na svoje břicho, Elizabeth. Jak se ti zvětšuje! A co ta vyčerpaná prsa? Jak teď vypadají?" Stáhl z ní zbytky blůzky i podprsenku, kterou měla pod ní. Vyschlé vaky někdejších ňader se vskutku zvolna nalévaly. „Jedno plození ještě zvládneš. A tentokrát ti z dělohy nikdo nic škrábat nebude."

„Co si myslíte o mé nabídce?" zeptal se Poltash ve snaze přitáhnout k sobě démonův zrak.

Ale než stačil cenobita odpovědět, ozval se Hejádát. „Je to lhář!" ukázal na Poltashe. „Ten spíš hádá z ruky, než aby někomu radil."

„Drž tu svou podělanou hubu, Hejádáte!" okřikl ho Poltash.

Hejádát ale pokračoval: „S jistotou vím, že Washington dává přednost té ženské, co si říká Sidikaro."

„Ano, na tu se rozpomínám," poklepal si na spánek démon.

„A tlumočíte to dál příslušníkům vašeho řádu, je to tak?“ zajímalo Hejádáta.

„Myslíš?“

„Ostatní členové vašeho řádu přece –“

„Se mnou nemají co do činění.“

Hejádát zesinal. Najednou mu to došlo. „Vy jednáte na vlastní pěst.“

Jeho prozření přerušil sten, který se vydral z hrdla Elizabeth Kottloveové, nyní už na všech čtyřech vedle cenobitova druhého psa, Theodora Felixsona. Břicho a prsa měla kulatá a zralá; vliv cenobity byl tak mocný, že jí z bradavek dokonce začalo vytékat mléko.

„Nedopusť, aby přišlo nazmar,“ prohodil démon k Felixsonovi. „Obličej k podlaze a všechno slízat!“

Když se Felixson poslušně sehnul, aby mu vyhověl, Poltash, který ve svůj návrh zjevně ztratil veškerou víru, zběsile vyrazil ke dveřím. K prahu mu zbývaly dva kroky, když se cenobita ohlédl směrem, kterým přišel. Z prostoru za stěnou vyrazilo něco třpytivého a hadovitého, přilétlo to do síně a zachytilo Poltashe za zátylek. Vzápětí ho následovaly další tři záblesky – řetězy, všechny zakončené háky velkými tak, že by se s nimi daly chytat žraloci. Poltashovi se ovinuly kolem krku, hrudi a pasu.

Mág zařval bolestí. Pekelný kněz se do zvuku, který se vydral z Poltashova hrdla, zaposlouchal s pozorností znalce.

„Ječivý a laciný. Od někoho, kdo vydržel tak dlouho, jsem očekával lepší výkon.“

Řetězy sebou škubly do třech různých směrů a v mžiku Poltashe roztřetily. Mág tam ještě chvilku omráčeně stál, pak se mu ale z krku skutálela hlava a s odporným plesknutím dopadla na podlahu mauzolea. O několik vteřin později se podobně zachovalo jeho tělo, z jehož útrob se v obláčku páry vyvalily střeva a žaludek i s napůl stráveným obsahem. Démon pozvedl hlavu a nadechl se, aby nasál uvolněné aroma.

„To už je lepší.“

Po jeho sotva postřehnutelném gestu se řetězy, které ukončily Poltashův život, na podlaze zaškubaly jako živí hadi, vyplazily se po dveřích ke klice a pevně se kolem ní omotaly. Jakmile se utáhly, dovřely tím dveře. Každý řetěz pak pozvedl konec s hákem, vypadaly jako trojice kober připravených k útoku, odhodlaných odradit přítomné od jakéhokoliv dalšího pokusu o útěk.